

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΜΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ

Σήμερα δεν ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες. Ήταν ένα κομμάτι χρόνου όπου πένθησα την απουσία του πατέρα μου. Σκέφτηκα, σκέφτηκα τον παππού μου, και μέσα στο μυαλό μου τούς έκανα και στους δύο μία μόνο ερώτηση: γιατί με αφήσατε μόνο να διαφυλάξω την κληρονομιά της οικογένειας Frega και να κάνω το όνομά της γενιά;

Η νύφη μου, η Sharon, μου πρόσφερε τον ώμο της για να κλάψω. Με παρηγόρησε, γνωρίζοντας ότι αυτό που είχα μπροστά μου δεν ήταν ούτε εύκολο ούτε σύνθετο έργο, ούτε έμπνευση μεγαλοφυΐας ούτε πράξη δημιουργικότητας, αλλά, στην πραγματικότητα, μια αδύνατη αποστολή. Και πλέον το είχα καταλάβει κι εγώ.

Ένωσα σαν να μου είχαν αναθέσει να τη συνεχίσω, ξεκινώντας από τις κακουχίες της ζωής του παππού μου, ανθρακωρύχου για σαράντα χρόνια, και της ζωής του πατέρα μου, πωλητή για σαράντα χρόνια. Όσο για μένα, είχα αφιερώσει δεκαοκτώ χρόνια της επαγγελματικής μου ζωής σε μια μητέρα που πάντα θαύμαζα και σεβόμουν, και από την οποία πήρα κάθε μάθημα που μπορεί να προσφέρει μια ολόκληρη ζωή: τα μαθήματα που χρειάζονταν για να γίνω αυτός που είμαι σήμερα, αν και δεν έχω ιδέα ποιος θα γίνω αύριο.

Είναι η Μητέρα GILLETTE.

Ύστερα ένιωσα ξανά εκείνο το γνώριμο χέρι στον ώμο μου, αυτό που με οδηγεί και με σπρώχνει προς αφάνταστα πράγματα: μία ηχογράφηση στον ιστότοπο, ύστερα δύο για τις πρώτες δοκιμές, ύστερα πέντε για να δω αν το σύστημα αντέχει, ύστερα δέκα, σε πολλές γλώσσες, για να μιλήσω στους ανθρώπους.

Και γιατί όλα αυτά;

Η Αμερική ήταν το σπίτι μου, κι ας μην έχω διαλέξει ακόμη αυτή τη στιγμή έναν συγκεκριμένο προορισμό. Η Γαλλία ήταν το σπίτι της οικογένειας του παππού Camp.

Η Ινδία ήταν η πατρίδα του παγκόσμιου επικεφαλής της μάρκας, ενός πρωτοπόρου που ακολούθησε τόσους Αμερικανούς πριν από αυτόν.

Η Βραζιλία, από την άλλη, είχε προσφέρει την καλύτερη γυναίκα που μπορούσε να δώσει, βοηθώντας να μετατραπεί μια μάρκα γεννημένη για τους άντρες και αφιερωμένη σε αυτούς σε μια γνήσια αναγνώριση των γυναικών, μετά από εκατόν τριάντα χρόνια ιστορίας. Άλλωστε, σχεδόν πάντα οι γυναίκες παίρνουν τις αποφάσεις αγοράς, και χωρίς αυτές τίποτα από όλα αυτά δεν θα ήταν σήμερα δυνατό.

Και τέλος η Ιταλία, με τα μαντολίνα και τις κιθάρες της, τα πιο αγαπημένα όργανα για τις καντάδες κάτω από τα μπαλκόνια, που παίζονταν κατά παραγγελία των ερωτευμένων. Κι οι διευθυντές εκείνων των καντάδων ήταν πάντα οι ίδιοι δύο άντρες: ο πατέρας μου κι ο παππούς μου.

Οι αξέχαστοι Frega.

Κοίταξα τις φωτογραφίες τους και συνέχισα να κλαίω. Ευτυχώς ήμουν μόνος, γιατί οι καλεσμένοι είχαν πάει στη θάλασσα.

Ύστερα ήρθε η έκπληξη της ημέρας: να ανεβάσω ένα οκτάλεπτο βίντεο με τον εαυτό μου, χωρίς ήχο, στη σελίδα Contact.

Τι σήμαινε όμως;

Δεν μπόρεσα να το καταλάβω, και ίσως δεν θα το καταλάβω αμέσως. Είμαι όμως βέβαιος ότι θα το καταλάβω αργότερα, όπως συμβαίνει συχνά.

Στο μεταξύ, εγκατέλειψα τη μουσική του YouTube που με συντρόφευε στο γραφείο μου για χρόνια, κι από σήμερα ακούω τη μουσική του δικού μου ιστότοπου. Μου έγινε παράξενα οικεία, σαν να την ήξερα πάντα, σχεδόν σαν να ήθελα να πείσω τον εαυτό μου ότι είναι ένας ύμνος αφιερωμένος σε όσους δεν είναι πια εδώ.

Αντίο, γέροι μου.
Ferdinando